

man allerede igjennem en lang Række af Aar har været enig i, at den nuværende Tilstand med Hensyn til Portofriheden er meget uheldig. Jeg troer, at man allerede i 1850, da Postloven af 1851 forhandlede, fra alle Sider var enig i, at det var ønskeligt og vilde være godt og nyttigt, om man kunde komme til en Ophævelse af Portofriheden, og det forekommer mig, at Alle maae erkjende, at Tilstanden for Tiden er i høieste Grad forvirret og regellos. Jeg kunde i den Henseende have Lyft til, hvis det maa være mig tilladt, at oplæse et Par Linier af en Betænkning, som foreligger Thinget, Betænkningen fra Statsrevisionen for Finantsaaret 1868—69, hvori der Side 53—54 findes en Skrivelse fra Postbestyrelsen til Statsrevisionen om denne Sag. Særligt skal jeg fremhæve den Sætning, hvori Postbestyrelsen i Anledning af, at Statsrevisionen har begjært en Fremstilling af de gjældende Portofrihedsregler, svarer, at de „strække sig over et Tidrum fra 1771 og til Dato og findes i en næsten uoverffuelig Række af Lovbestemmelser og detaillerede administrative Afgjørelser, Forskrifter o. s. v., saa at en Bearbejdelse af hele dette Stof vilde kræve en Tid og en Arbeidskraft, som Postbestyrelsen ikke har til sin Raadighed.“ Her indeholdes, forekommer det mig, i saa Linter en Skildring af, hvorledes Tilstanden er. I samme Skrivelse henvises til de store Misbrug, der finde Sted, hvorledes efterhaanden alle mulige Slags Sager sendes omkring som kongelige Tjenestefager, hvad der jo paa ingen Maade har været Tanken eller Meningen, dengang Portofriheden blev indført ved Forordningen af 1771. Altsaa, at det er ønskeligt og nyttigt at hæve Portofriheden, derom troer jeg, at Alle kunne antages at være enige; men Menigheden drejer sig jo væsentlig om, hvorvidt Sagen er eller kan blive saaledes forberedt, at Portofriheden kan blive hævet den 1ste April 1871, om det navnlig er muligt til den Tid at faae fastsat saadanne Regler, at den Godtgjørelse, som Alle maae være enige om, at der tilkommer Embedsmændene og tilkommer dem fuldt ud for deres Udgifter ved deres Correspondance i

Statens Tjeneste, til da kan blive bestemt, ligesom der jo ogsaa kan være Tvivl tilstede om, hvorvidt det bør overlades Administrationen alene at fastsætte disse Regler, eller om det dog ikke kunde være ønskeligt eller nyttigt, at Regjeringen forelagde Rigsdagen en Plan til et Regulativ, der viste, hvorledes denne Sag skulde ordnes. Det høie Thing vil see, at Udvalget paa ingen Maade har været blind for de store Vanffeligheder, som det vil medføre at ordne Godtgjørelsen til Embedsmændene paa en saadan Maade, at paa den ene Side disse erholde fuldt ud, hvad der rettelig tilkommer dem, naar Portofriheden hæves, og at paa den anden Side Statskassens Læst bliver varetaget saaledes, at den ikke kommer til at betale for andre Forsendelser end dem, der virkelig ere Stats tjenestefager. Naar Udvalget har tilladt sig at henpege paa de forskjellige Vanffeligheder, som i saa Henseende ville være tilstede, og naar Udvalget har tilladt sig at give, om jeg saa maae sige, nogle Anviisninger eller Henstillinger med Hensyn til, hvorledes man har troet, at denne Sag kunde ordnes, er det jo ganske vist ikke Udvalgets Mening, at disse Henstillinger paa nogen Maade skulde betragtes som Regler eller Rett. sivr for en saadan tilkommende Ordning, men man har deri nærmest ønsket at give de store Betæneligheder, som man ved at tænke sig Sagens Ordning ikke har kunnet frigjøre sig for, et Udtryk. De Vanffeligheder, der her ere tilstede, forekomme Udvalget væsentligt at dreie sig om to Spørgsmaal, dels om, hvorledes det skal blive muligt paa en for Statskassen og for Embedsmændene lige betryggende Maade at faae fastsat Størrelsen af den Godtgjørelse, som rettelig kunde tilkomme hvert Embede for sig, og dels om, paa hvilket Trin af en Sags Behandling af Statsmyndighederne denne gaaer over fra at være en privat Sag til at blive en Stats tjenestefag; thi medens man vel uden store Vanffeligheder kunde fastsætte visse Grundregler, hvorefter det vilde være at afgjøre, hvorvidt en Sag efter sin egen indre Væffaffenhed var enten en Stats tjenestefag eller en communal eller en privat Sag, vil det jo lettelig sees, at enhver communal Sag og enhver privat Sag ophører at